

Vega var det. Villa Vega vid Mar Inion. Sommar. Sen eftermiddag. Vardagsrummet. Sasja i en av de bekväma fåtöljerna bläddrar i en tidskrift, Dan lyssnar till en kassettbok, ligger raklång, avspänd i soffan medan Per håller på att slå knopar, mycket koncentrerat, i sin fåtölj. Dan plockar ut hörlurarna och lägger dem på bröstet vid freestylen, knäpper händerna över föremålen, blundar.

SASJA Här har vi en skribent som påstår att av allt vi säger är nittinio procent överflödigt.

PER Det var då inget nytt påstående.

SASJA Men sagt det fick han, författaren.

DAN Repliken bottnar i hans barndom.

PER Trodde du sov, son.

SASJA Det är vid Gud inte guldkorn hela tiden, det han säger, men ibland glimtar det till.

DAN Flödet behövs för att vaska fram dem, kornen.

PER Vad är det för kassettbok du har i den freestylen, Dan?

DAN En produkt av en debutant. Bra drag i text och tolkning. Växlande tempi. Uttrycksfull. Inga skrik. Rekommenderas.

SASJA Vem som helst?

DAN De som vill ha reda på mer om barndomen, den allra tidigaste barndomen, de inre styrningarna, dem vi inte är medvetna om. Det glömda som verkar från glömskan.

PER Dan kom till på grund av en fisk, Sasja.

SASJA Det är så mycket han inte berättat för mig.

Dan häver sig på armbågarna, Sasja lägger ifrån sig tidskriften, Per sysslar med sina invecklade knopar. Dan reser sig upp, sträcker på sig, tassar fram till stereon, trycker på en knapp, Frank Sinatra: »I'll get along without you». Låg volym.

PER En sommar fick jag ett fiskben i fingret, vänstra hand, ringfingret, gift i fingret. Det var ombord på Laura, en cargoliner. Vi var på väg från Karibien till Frankrike och redan innan Biscayan var det tal om risk för kallbrand. Jag fick blodförgiftning, så fingret fick amputeras på ett sjukhus i Bordeaux, staden vid Gironde i de ädla vinernas Gascogne. Det var där jag förlorade det och fick en ohygglig massa annat i gengäld. Kom ihåg att det på den tiden inte fanns antibiotika som penicillin. Jag räddades väl till livet kan jag tro.

SASJA Fingervisningar! Fisk och ben och vin och blod och ring. Som att Liva och jag har samma aprildag som födelsedag, Vegas namnsdag. Allt har

sin betydelse. Så mycket vi inte begriper. Det behöver vi inte heller göra.

PER Det var till och med en flygfisk. Den landade på däck av ett misstag. Jag ville tillaga den. Delfinerna jagade ett stim av dem styrbord om och uppifrån dök fregattfåglarna, men nu var det jag som fick just den fisken. Och vilka konsekvenser, Sasja!

DAN Halloj sa ödet. Låt oss nu se om inte vi kan ordna med en liten sweetheart i Köpenhamn, en sjukgymnast som kan hjälpa honom att öva upp handens rörlighet.

SASJA Massage för en längtande själs stela hand och lite lagom fingerrörelser. Och här sitter jag och är gift med resultatet, ett av dem, min drömman, blodforskaren Dan.

DAN Det var länge sen jag drömde om pappa och mamma, men i den här drömmen uppträdde mamma som sjörövare, kapten ombord på ett kaparfartyg. Det är sjuttonhundratal och hon är på kryssning i Karibiska Sjön. En rövarrad för fyllda segel. Hon sätter en kikare för sitt seende öga och spejar, och därute vid horisonten försvinner skeppet hon jagade, men närmare, där i virveln alldeles intill kaparen, det är ju skeppsgossen Per från det flyende fartyget! Han håller på att sugas med ned i djupet. Kanske ramlade han överbord av misstag. Kanske blev han knuffad överbord. Hursomhelst

räddas han, tas ombord på piratskeppet. Det ser fr-
ibytarkapten Liva till. Hon har förlorat högerhan-
den och i stället för den har hon en stålblänkande
krok. Dessutom har hon träben och är enögd.

SASJA Mamma räddar pappa. Inget ovanligt. Men
misstag säger ni, att flygfisken landade på skeppets
däck och att skeppsgossen föll överbord. Underligt.
Man överbord men fisk ombord.

PER Liva är en god kvinna. Fast alla trätorna. Nåja,
jag har ju min sjöfartsbok. Från Bordeaux gick vi
till Köpenhamn med en last förnämligt vin, och
jag fick den behandling jag så väl behövde. Ja det
gjorde jag, Dan. Det är jag glad för.

SASJA Klarar du knopen, Per?

PER Den här är inte speciellt svår. Allting löser sig.
Tålmod bara.

DAN Sjöfartsboken har du kvar, pappa. Och ett tryg-
gt bo har du och en trygg pension och dina händers
rörlighet.

SASJA Saknar du fingret ibland?

PER Då Liva masserade handen och vi övade den, ja,
då hade jag fantomkänslor där. De är borta nu. Om
jag låter bli att tänka på det. Jag saknar det inte.

DAN Sasja, kom vi tar en repris av »I'll get along
without you», dansa med mig.

SASJA Cheek to cheek.

DAN Precis som första gången. Mmmmm. En gång till, Sasja.

SASJA Fantomer och fiskar och fingrar och ringar och virvlar och kyssar – som då och som nu.

DAN Tack, flygfisk!

PER Undrar om inte flickorna snart kommer?

DAN Det skulle ju inte bli nån längre utflykt ... Du doftar som då, Sasja. Jag skulle känna igen dina doftspår med förbundna ögon bland tusen kvinnors spår.

PER Få se nu, det var den andra vägen där, den där vägen, ja, så var det. Nysta och knyta. Jag nystar upp och knyter ihop. Det går som en dans. Knutars mystik. Tänk om Liva ville dansa med mig. Nå, vi har ju livets dans.

SASJA Danny, vad säger Laura om det där med flygfisken?

DAN Inget. Storyn har inget djup för henne.

PER Once upon a time, yeah, once upon a time, old-timer ... And a lot goes on forever ...

DAN Paula är mer intresserad av sånt.

SASJA Familjens klyftigaste kamrat. Märkligt att hon också blev sjukgymnast. Inte att Laura blev det.

DAN Och vad blev jag? Sjukgymnasten Sasjas man.

Utifrån hörs röster. De intensifieras och de tre »flickorna», Paula och Laura och Liva gör entré. Sinatraslingorna ligger kvar på låg volym. Sasja och Dan dansar tätt tillsammans. Per lägger ifrån sig den knop han höll på med, reser sig, redo att ta emot de tre.

PER Välkommen tillbaka, gymnaster!

PAULA En härlig utflykt, pappa.

LAURA Du borde varit med.

LIVA Han går helst för sig själv. Det vet vi ju. Hej Sasja!

SASJA Hallå allihop! Gymnast hälsar gymnaster! Värdefull hälsotripp för dig, Liva.

DAN Synd att inte katten finns kvar. Gamla Vega. Otroligt så många ungar hon fick innan ålderdomen tog tag i henne, Sasja.

SASJA Borta har tagit dem allihopa och en vacker dag är vi också där, borta i landet som icke är...

DAN Men markattan morsan lever och är på bästa ettriga humör. Som vanligt.

SASJA Så svårt hon har för kramar, mycket svårare än jag och ännu mycket svårare än du.

Närdialogerna hörs som genom osynliga mikrofoner. Liva och Paula försvinner ut i köksregionerna, Laura

slår sig ned i fåtöljen där Sasja satt. Per har avlöst Dan som Sasjas danspartner.

LAURA Bravo! Jag tror knappt mina ögon. Pappa dansar med Sasja. Hurra pappa!

DAN Hur hade ni det med sessan från Dybböl på den turen, Laura?

LAURA Inga problem. Vad är det här för tidskrift?

SASJA Den kallar sig tvärkulturell. Rymmer litet av varje.

LAURA Bikån heter den. Vad betyder det, Bikån?

DAN Sasja, vad är en bikå för nåt?

SASJA Ärligt talat, jag vet det inte.

LAURA En trikså vet man vad är, men en bikå? Sånt är irriterande!

DAN Une vieille bique är en gammal hagga och un bi-quet är en killing. Sen har vi une bicoque som är en kåk, fast i betydelsen ett ruckel. Har du nån gång biktat dig på bidén här i kåken, Laura?

PER Du ska bara dansa med mig Sasja, inte prata med dem nu, bara dansa. Du är ljuv min vän. Jag förstår Dan.

LAURA Fjantig fråga! Du förnekar dig inte. Så svårt du har för att låta bli att reta mig.

DAN Men herregud, en kul liten fråga bara.

LAURA Den var inte ett dugg kul, bara larvig.

DAN Av det vi säger är nittinie procent överflödigt menar en författare i Bikån. Han tycker att skrik på teatrarna borde förbjudas. De ger åskådarna chockskador säger han.

LAURA Jag håller med. Vi har ju upplevt en del där, du och jag.

DAN Inget okänt område, nej.

LAURA Vad har ni pratat om medan vi var borta?

DAN Fisk och flyg och ben och blod och vin och ring och gift och hav och skepp.

LAURA Jaså, de där tankevirvlarna. Jag förstår mig inte på dig. Vilken barndom med dig!

DAN Sorry, Laura.

LAURA Vi talar inte om den är du snäll.

SASJA Du dansar som en gud, Per!

PER Jag fick inte möjlighet att lära mig. Men Liva såg till att barnen kom i dansskola. Simma kan jag heller inte. Efter mer än femti år på sjön. Enormt, inte sant? Liva sörjde även för att barnen lärde sig simma.